

ORAKLET

af Christopher Kammergaard

I en trang toværelseslejlighed sad et orakel og læste knogler.

Oraklet lod fingrene glide over den ujævne overflade. Uden teriyaki-marineret skind fortalte knoglerne hemmeligheder i knæk og bræk. Fingrene fandt et stykke kød som endnu holdt fast om benet, og Oraklet tog del i det. De blev ét kød. Han lukkede øjnene og bag øjenlågen stod hans øjne på vidt gab. Han så Fremtiden som et minde:

Han ville aldrig komme i PureGym. Som ethvert andet nytårsforsæt var også dette fordømt. Han ville komme de første fire gange, så to og siden, én. Dernæst mere sporadisk, så mere sporadisk endnu, og så ikke.

Et sted midt i sovsen anede Oraklet et glimt af en lysere Fremtid. En Fremtid hvor han besøgte PureGym to gange om ugen, og så to gange om ugen igen. Hvor han havde indløst den flig af potentiale som han gemte bag sit bryst. I et spejl så han sig, veltrænet og veltilpas. Ja! Han så sig selv være den slags menneske som spiste sundt og passede på sig selv. Den slags som var ønsket af andre og som ønskede sig selv. Det var flygtigt, men han så det så tydeligt. Bare for en stund, så han sig selv være hjemme i verden.

Men han så aldrig sig selv blive det, og således blev han det aldrig. Fremtiden var bidsk oftere end kælen, og Oraklet var ikke godtroende nok til at fodre den sultne Fremtid med tomme forhåbninger. Thi den var en tæve bedst ført i snor. Han havde trukket den gennem Nutiden og sparket den ind i Datiden, hvor den nu boede som garanti. Der var intet skønt over spildte kræfter og en selvopfyldende profiti var jo stadig en profiti.

Så Oraklet tog aldrig i PureGym. Han overgav sig til sin skæbne og byttede tvivl-i-tvivl for sikker sorg. For han var mester over sin egen skæbne.

I en trang toværelseslejlighed sad et orakel og gav op på forhånd.